

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

XL. Qualiter Acacius Caesareae Episcopus in Seleuciensi Synodo aliam
fidei expositionem scripserit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

partis Antistites fidem Antiochiæ scriptam protulerunt : qua perlecta Concilium eo die dimissum est. Postridie cum in Ecclesiam quæ Seleuciæ est, convenissent, oclusis foribus, perlectam fidei formulam subscriptione sua confirmarunt. Pro Episcopis autem nonnullis qui aberant, subscribere diaconi & lectores, quorum opera approbaturus se fidei formulam abentes professi erant.

μέρες, προσκόμισαν τὴν ἐν ἀντιοχείᾳ πίστιν, καὶ ἀναγνώσαν, διέλυσαν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ τὸν σύλλογον τῇ ἡμέρᾳ εἰς τὸν ἐν σελδουκίᾳ εὐκτῆριον σμωλθόντες οἶκον, καὶ τὰς θυρας ἀποκλείσαντες, τὴν ἀναγνωσθεῖσαν πίστιν ὑπογράφοντες ἐκύρην ὑπέγραφον ἢ ὑπερῶς ἀπολειφθέντων πινῶν παρόντες ἀναγνώσαν καὶ διάκονοι, δι' ὧν ἐρξεν τὸν ὄρον οἱ ἀπολειφθέντες ὡμολόγησαν

C A P. XL.

Κεφ. μ.

Qualiter Acacius Casarea Episcopus in Seleuciensi Synodo aliam fidei expositionem scripserit.

ὅτι ἐν τῇ κατὰ σελδουκίαν συνόδῳ, ἀκάκιος ὁ καίσαρειας ἐπίσκοπος ὑπογράφοντες ἐκύρην ὑπέγραφον ἢ ὑπερῶς ἀπολειφθέντων πινῶν παρόντες ἀναγνώσαν καὶ διάκονοι, δι' ὧν ἐρξεν τὸν ὄρον οἱ ἀπολειφθέντες ὡμολόγησαν

Acacius vero cum suis sectatoribus quod clausis Ecclesiae foribus subscripsissent. Quippe agebat, ea quæ in occulto geruntur, reproba sunt & suspecta. Hoc autem ideo dicebat, quod in animo haberet aliam fidei formulam loco illius promulgare : quam quidem paratam penes se habebat, & Lauricio quidem ac Leone rectoribus jam antea recitaverat : ceterum omni studio contendebat, ut hæc sola vim atque auctoritatem obtineret. Hæc acta sunt secundo die, nec amplius quidquam. Tertio die Leonas rursus operam dedit, ut ambæ partes in unum convenirent. Quo quidem die nec Macedonius abfuit Constantinopolitanus Episcopus, nec Basiliius Ancyrae. Cum igitur ambo isti in eandem partem concessissent, iterum Acaciani ad Concilium occurrere noluerunt : ex conventu ejiciendos prius esse dicentes, tum eos qui jam antea depositi, tum illos qui in presentia accusati fuerant egressi sunt : Acaciani vero introiére. Tum Leonas libellum sibi ab Acacio traditum esse dixit : diffimulans interim, quod esset expositio fidei, nunc occulte, nunc aperte superioribus repugnantis. Cum silentium fecissent hi qui aderant, quidvis potius quam fidei formulam eo libello contineri existimantes, tunc recitatus est Acacij liber de fide cum proemio; qui sic habet. Nos quidem cum apud Se-

ἀκάκιος ἢ καὶ οἱ ἑτέροις μέρες αὐτῶν, τὰ γινόμενα διεμύθησαν, διότι τὴν ἐκκλησίαν ἀποκλείσαντες καθυπέγραφον τὰ ἐν τῷ βιβλίῳ φησὶ γινόμενα, ἀδόκιμα καὶ ἰσχυρῶς ἐντός ταῦτα ἔλεγε, βεβηλωμένον ἕτερον ἐκδοσὶν πίστεως ἀνέπιστευγκῆν, ἐπισημασμένον, ἢ ἀνεγνώκει μὲν τοῖς ἀρχιεπισκοπικῶν καὶ λεωνῶν μόνιμον ἢ αὐτὸν κεκλήσειεν ἑσπέρῳ δὲ τῶν μὲν ἐν πίστει ἐδένει τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐγένετο καὶ τὴν τρίτην ὁ λεωνῶν αὐτῶν τὰ μέση σμωλθόντων γαῖν ἑσπέρῳ καθ' ἣν οὐκ ἀπελείφθησαν Μακεδόνιος ὁ Κωνσταντινουπόλεως, ἐδένει ὁ ἀγκύρας βασιλεὺς ἐπεὶ ἐν ἀμφοτέρω εἰς ταυτὸ μέρθ σμωληλύθησαν, αὐτῶν παρὶ ἀκάκιον ἀπαντῶν οὐκ ἐβέλοισι, ἀλλ' ἄσπονδοι δὲν πρῶτον ἐκάλλεαθ' ἑσπέρῳ τῶν παρόντων κατηγορημένους ἐπεὶ δὲ φίλοις ἐκασάντων, τὸ μαῖλλον ἐκράτησεν, ὑπέγραψαν μὴν οἱ ἐν αἰπάσει τυχεράνοισι ἀνίστασθαι ἢ οἱ παρὶ ἀκάκιον τότε ἢ ὁ λεωνῶν ἐφ' ἑσπέρῳ ἐβέλοισι αὐτῶν παρὶ τῷ ἀκάκιον ἀποκρίνας ὡς εἶπ' ὁ νόμος ὑπαγορεύοντες τὸ μαῖλλον ἐκράτησεν, τὸ ἢ φανερώς μαχόμενα τοῖς παροῦσιν ὡς ἢ οἱ παρόντες ἠσύχασαν, ἄλλο τι μαῖλλον ἢ πίστιν ἐκδοσὶν παρὶ τὸ βιβλίον νομίσαντες τὴν καὶ ἀκακίᾳ τῆς πίστεως σμωλθόντων τὰ παροῦσιν ἀνεγνώθη, τὸ ἔχοντὸν τῶν ἡμῶν σμωλθόντες ὡμολόγησαν

λουκεία τ' εἰσαυρίας κ' τὸ βασιλικὸν βέλλη-
 μα, τῆς ἡμέρας, ἢ πῶς ἦν πρὸς πέντε καλαν-
 δῶν ὀκτώβριων, πᾶσαν σαρδὴν ἐθέμεθα, κ' ἵ-
 πάσης εὐλαξίας τὴν εἰρήνην τῆς ἐκκλησίας φυ-
 λαξαι, κ' πρὸς τὴν πίσεως ἐυσταθῶς διαλαβεῖν, ὡς
 προσέταξεν ὁ Θεοφιλέσις βασιλεὺς ἡμῶν
 κωνσταντῖνος, κ' τὰς προφητικὰς κ' εὐαγγελι-
 κάς Φωνὰς, κ' μηδὲν πρὸς τὰς θείας γραφὰς
 εἰσενέγκαι τῆς ἐκκλησιαστικῆς πίσεως ἐπειδὴ δέ
 πνευ ἐν τῇ συνόδῳ, τὰς μὴν ἡμῶν ὕβρισιν
 τὰς ἵ ἐπεσόμισαν, ἔσυχωρῆντες λαλεῖν
 τὰς ἵ ἀπέκλεισαν ἀκοίνας, κ' τὰς καθηρημέ-
 νους ἵ ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν εἶχον μεθ' ἑαυ-
 τῶν, κ' τὰς πρὸς κανόνα κατὰ συνέστασις ἡγόν μεθ'
 ἑαυτῶν, ὡς πάντως ὁθεν θορύβου πλήρη γήμεν
 τὴν συνόδον, καθὼς καὶ ὁ λαμπρότατος ἡγέ-
 μνος τ' ἐπαρχίας λαυρενίου, κ' ὁ λαμπρό-
 τάτος κόμης λεωνᾶς ἀντοχία παρέλαβον ἵστε
 ἐνεκεν διαλαβῆναι ταῦτα, ὡς ἐφεύγομεν
 τὴν ἐκκλησίαν ἀνθεμικὴν πίσιν ἐν τοῖς ἐγκα-
 νίοις τοῖς κ' τὴν ἀντιόχίαν, προσκομιζόντες αὐ-
 τὴν, εἰ κ' τὰ μάλιστα οἱ πατέρες ἡμῶν καὶ ἐκεί-
 νοι χαίρει πρὸς τὸ ὑποκείμενον τῆς ζήσεως
 συνέδραμον ἐπεὶ ἵ πολλὰς ἐθορύβισεν τὸ ὁ-
 μοῦσον καὶ τὸ ὁμοίσιον ἐν τοῖς παρελθούσι
 χρόνοις, κ' μέχρι νῦν ἀλλὰ καὶ δευτέρως λέγει
 καινοῦσμεν ἡμῶν τὸ ἀνόμοιον, ἵ ἔσ πρὸς
 πατέρας, τὰς χάριν τὸ μὴ ὁμοῦσον καὶ τὸ
 ὁμοῦσον ἐκβάλλομεν, ὡς ἀλλότριον τῶν γρα-
 φῶν, τὸ ἵ ἀνόμοιον ἀναθεματίζομεν, κ' πάν-
 τας ὁμοῦσμοι τοιγαυτοῦ γὰρ ἡμεῖς, ἀλλοτρίους ἡγέ-
 μεθα τῆς ἐκκλησίας τὸ ἵ ὁμοῦσον τῆ ἕσ πρὸς
 τὸν πατέρα σαφῶς ὁμολογῆμεν, κατὰ τὸν
 λόγον τὸν λεγόμενον πρὸς τὸ ἵ ἕσ, ὅς ἐστιν εἰ-
 κὼν τῆ Θεῶ τῆ ἀορατῆ ὁμολογῆμεν ἵ καὶ
 πιστεύομεν εἰς ἕνα Θεόν, πατέρα παντοκρά-
 τορα, ποιητὴν ἑρανοῦ καὶ γῆς, ορατῶν καὶ ἀο-
 ράτων, πιστεύομεν δ' ἐ καὶ εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν
 Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ἵον αὐτῆ, τὸν ἐξ αὐτῆ,
 γεννηθέντα ἀπαθῶς πρὸ πάντων τῶν αἰώ-
 νων, Θεὸν λόγον ἐκ Θεῶ μονογενῆ, Φῶς,
 ζωὴν, ἀλήθειαν, ὁφίαν δι' ἕτα πάντα ἐγένε-
 νετο, τὰ τε ἐν τοῖς ἑρανοῖς, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς,
 εἴτε ὁρατὰ εἴτε ἀόρατα, τῆτον πιστεύο-
 μεν ἵππ συντελεῖα τῶν αἰώνων, εἰς ἀβέτη-
 σιν ἀμαρτία, σάρκα εἰληφέναι ἐκ τῆς ἀγίας
 παρθένης μαρίας, καὶ ἐνανθρωπήσαντα

A leuciam Ifauriae ex Imperatoris manda-
 to convenissemus, hesternodie, hoc
 est, ante diem quintum Calendas Octo-
 bres omni studio laboravimus, ut cum
 omni modestia pax Ecclesiae servaretur,
 & de fide placide tractaretur jux-
 ta propheticas & evangelicas voces,
 quemadmodum Deo carissimus Imperator
 noster Constantius praecipit: nec
 quidquam praeter sacras Scripturas in
 Ecclesiasticam fidem induceretur, sed
 quoniam in Concilio nonnulli alios ex
 nostris injuria affecerunt, aliis os ob-
 turarunt, negata eis loquendi libertate:
 alios invitos excluderunt, cum tamen
 & quosdam qui depositi fuerant secum
 haberent, quosdam praeter Ecclesiae
 regulam ordinatos ex diversis provinciis
 secum adduxissent: adeo ut Concilium
 undique completeretur tumultu, sicut
 vir clarissimus Provinciae Praefes Lauricius,
 & vir clarissimus Comes Leonas ipsi
 suis oculis viderunt: ob eam causam
 haec interloquimur. Nos non refugimus
 authenticam fidem quae Antiochiae in
 encraeniis promulgata est, eam utique
 proferentes, licet patres nostri ad
 propositum, de quo tum quaerebatur
 convenerint. Ceterum quandoquidem
 haec voces ὁμοῦσον & ὁμοίσιον multos
 superioribus temporibus turbant: ac
 praeterea nuper a quibusdam inventum
 esse dicitur τὸ ἀνόμοιον, id est dissimilitudo
 filii a patre: idcirco homouision quidem
 & homoëusion, tanquam voces a sacris
 literis alienas rejicimus: anomoeon
 autem anathemate damnamus, omnesque
 qui istiusmodi sunt, extraneos esse ab
 Ecclesia censemus. Similem autem patri
 filium esse plane confitemur, secundum
 Apostolum qui de filio ita dicit, qui est
 imago invisibilis Dei. Confitemur igitur
 & credimus in unum Deum Patrem
 omnipotentem, factorem caeli & terrae,
 visibilium & invisibilium. Credimus etiam
 in Dominum nostrum Iesum Christum
 filium ejus, sine ulla passione ante omnia
 saecula ex eo genitum: Deum verbum ex
 Deo unigenitum: lumen, vitam, veritatem
 atque sapientiam: per quem omnia facta
 sunt in caelo & in terris, tam visibilia
 quam invisibilia. Hunc in fine saeculorum
 ad abolendum peccatum carnem assumpsisse
 credimus ex sancta Virgine Maria, & hominem
 factum esse

τὰς ἐν Ἀντιοχείᾳ συνελθόντας πατέρας ὀνομαζόμενοι ἐλεύσει, τὰς ἐκείνων πατέρας δὲ νέμεναι; οἱ γὰρ ἐν Νικαίᾳ συνελθόντες, ἕτο ὁμοῦσιον τῆ πῖσει συμφωνήσαντες, κυριώτερον ἂν πατέρες λέγοντο, τὰ καὶ παραναβέβηκεναι τοῖς χρόνοις, καὶ ὅτι οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ γρόμμοι, ὑπὸ ἐκείνων εἰς τὴν ἱεροσυλίᾳ παρεβέβηκον. εἰ δὲ οἱ ἐν Ἀντιοχείᾳ τὰς ἰδίους πατέρας ἠθέτησαν, λελήθασιν ἑαυτὰς οἱ μεταῤῥωτα τοῖς πατριαῖς ἐπόμμοι ὡς ἡ ἰὼν ἐκείνοι τὴν πῖση ὡς ἀδοκιμον ἠθέτησαν, τὴν χειροτονίαν ὡς δοκιμὴν ἐδέξαντο. εἰ δὲ ἐκείνοι οὐκ εἶχον τὸ πνεῦμα τὸ ἄγιον, ὅς διὰ τὴν χειροτονίαν ἐπέρχεται, ἐδὲ ἔτοι τὴν ἱεροσυλίᾳ ἔλαβον ὡς γὰρ ἔλαμβανον ὡς τῶν οὐκ ἐχόντων τὸ διδομένον; ταῦτα μὴ ἐν ἀνυπόθεσι τῶν πατέρων ἐλθούσι λεχθέντα. τότε ἡ αὐτῆς ἐπιτέραν ἐχώρησαν ζήτησιν ἐπὶ γὰρ ἡ οἱ πατρι ἀκάκιον ἐν τῇ ἀναγνωστικῇ πῖσει ὁμοιον ἔφασαν τὸν υἱὸν τῆ πατρὸς, διεπυθάνοντο ἀλλήλων, καὶ πῖ ὁμοιοῦ ἐστὶν ὁ υἱὸς τῆ πατρὸς. καὶ οἱ μὴ πατρι ἀκάκιον, ἔλεγον καὶ τὴν βέλῃσιν μόνον, ἐμὴν καὶ τὴν ἐσίαν ὁμοιον τῆ πατρὸς ἐναίλιον υἱὸν οἱ ἄλλοι συμπάσις, καὶ τὴν ἐσίαν ἀπεφῆσαν. ἵο πῖ τῆ τῆς ἡ ζήτημα. Φιλονικίης ἐν διημέροισιν, καὶ τὸ ἀκάκιον ἐξήλειχον, ὡς εἶπ ἐν τοῖς λόγοις αὐτῶν, ἔς συζήτησιν ἔξεδωκεν, ὁμοιον καὶ πάντα εἶπὸν τὸν υἱὸν τῆ πατρὸς. καὶ ὡς νῦν, ἔφασαν, δὲ τὴν κατ' ἐσίαν τῆ ὑπὸ πατρὸς τὸν πατέρα ὁμοιοτήτα; ὁ γὰρ δὲ συγγραμμάτων, ἐφῆ, ἔτενε ὁ πῖς, ἔτε δὲ χαλῶς ἐκείνη πολλὰ ἡ πρὸς ἀλλήλους πατρι ἡ ζήτημα. τῆς ἀκείβωλογομεθῶν, καὶ μηδαμῶς συμφωνῶντων, ὁ λεωνῆς ἀνασῶς διέλυσεν τὸν σύλλογον. καὶ τῆς τοῦ τέλει ἔχεν ἡ ἐν σελδουκείᾳ γρομμῶν συνόδῳ. τῆ γὰρ ἐξῆς ὡς ἀκαλαμῶς ἐκέπεις ταυλὸν συνελθῶν αὐτοῖς ἠθέλησε, φῆσας ἀπεσῶλθαι ὡς ἡ βασιλέως ἐπὶ τὸ παρεῖναι τῆ συνόδῳ ὁμοφωνῶσιν ἐπειδὴ δὲ πῖες διέσπασαν, ἔδωκαμα, ἐφῆ, ὡς ἀγαθῶς, ἀπέλθετε ἐν, καὶ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ φλυαρεῖτε. τῆς γρομῶς, οἱ πατρι ἀκάκιον ἔρμαιον ἡγησάμενοι, ἐδὲ αὐτοῖ ἀπαντῆσαι ἠθέλησαν. οἱ δὲ τῆ ἄλλε μέρες διακριθέντες, καὶ συνελθόντες καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἐκάλεν τὰς πατρι ἀκάκιον,

A eos qui Antiochiæ convenerunt, patres appellas Eleusi, qui illorum patres non agnoscis? Nam hi certe qui Nicææ convenerunt & consubstantialis fidem suo consensu firmarunt, magis proprie dicerentur patres: quippe qui & præcesserint tempore, & illos qui Antiochiæ postea convenerunt, ad sacerdotii dignitatem promoverint. Quod si hi qui Antiochiæ fuerunt congregati, patres suos rejecerunt, isti qui eos sequuntur, non animadvertunt se parricidas sequi. Quoniam autem modo eorum ordinationem tanquam probam ac legitimam susceperunt, quorum fidem velut falsam ac reprobam rejecerunt? Nam si illi non habuerunt Spiritum sanctum qui per ordinationem infunditur, isti sacerdotium non acceperunt. Quomodo enim accipere potuerunt ab iis qui non habebant quod darent? Hæc non immeritò quis possit objicere iis, quæ tum ab Eleusio sunt dicta. Post hæc ad aliam rursus questionem transilierunt. Nam quoniam Acaciani in formula fidei quæ fuerat recitata, filium patri similem esse dixerant, quærebant inter se qua in re filius esset similis patri. Et Acaciani quidem sola voluntate similem esse dicebant, non autem substantia. Reliqui omnes, etiam substantia similem patri esse filium asseriebant. De hac questione inter se altercantes, totum diem contrivèrunt. Et Acacium confutabant, quo in libris quos à se scriptos ediderat, filium patri per omnia similem esse dixisset. Quomodo, aiebant, negare nunc audes filium cum patre similitudinem secundum substantiam? Tum Acacius neque ex recentioribus, inquit, neque ex vetustioribus quisquam, ex libris suis judicatus est. Cùm diu acriter ac subtiliter de hoc capite disputassent, nec ullo modo inter se convenirent, surgens Leonas Concilium dissolvit. Hunc finem habuit synodus Seleuciensis. Postero enim die rogatus, ut ad confessum veniret, recusavit, ab Imperatore missum se esse dicens ut concordie synodo interesset. Quoniam vero nonnulli inter vos dissident, inquit, ego adesse non possum. Abite ergo, & in Ecclesia garrite. Quo facto Acaciani magno id ducentes lucro, ulterius adesse noluerunt. Alterius autem partis Episcopi cum in Ecclesiam convenissent, Acacium ad Concilium vo-

carunt, ut causa Cyrilli Hierosolymorum Episcopi judicaretur. Sciendum enim est, Cyrillum jam antea accusatum fuisse; qua autem de re, nequeo dicere. Ceterum depositus est, propterea quod sapius in judicium vocatus, duobus continuis annis non comparuerat, accusationes reformidans. Depositus tamen nihilominus, appellationis libello ad eos qui ipsum deposuerant, missus, ad majus judicium provocavit. Cui quidem appellationem etiam Imperator Constantius ad stipulatus est. Solus igitur ac primus omnium Cyrillus, contra Ecclesiastici canonis consuetudinem, appellationem, sicut in publicis judiciis fieri solet, interposuit. Ac tum quidem Seleuciae aderat, paratus judicium subire. Et ob hanc causam Episcopi Acacianos ad confessum vocabant, quemadmodum paulo ante dixi; ut rebus examinatis, communi consilio sententiam proferrent. Nam & alios perinde accusatos citaverant, qui ad partes confugerant Acacii. Sed quoniam sapius accessit venire detrectabant, Episcopi qui in Concilio erant, & Acacium ipsum deposuerunt, & cum illo Georgium Alexandriæ Episcopum, Uranium Tyri, Theodulum Chæretaporum in Phrygia, Theodosium Philadelphiae in Lydia, Evagrium Mytilenæ Insulae, Leontium Tripoleos Lydiæ, & Eudoxium, qui prius quidem Germaniciæ fuerat Episcopus, postea vero ad Episcopatum Antiochenæ urbis irreperat. Patrophilum quoque Episcopatu abdicarunt, eo quod à Dorotheo presbytero accusatus, & ab ipsis ad causam dicendam citatus, non obtemperasset. Et hos quidem deposuerunt. Asterium vero, Eusebium, Abgarum, Basilicum, Phœbum, Fidelem, Eutyrium, Magnum & Eustathium à communionem removerunt: decernentes ut in illo statu permanerent, donec præstita satisfactione, objecta sibi crimina diluissent. His rebus peractis, cum de Episcopis quos ipsi deposuerant, ad singulorum Ecclesias scripserunt, Eudoxij loco Annianum Antiochiæ constituunt Episcopum. Quem mox comprehensum Acaciani Leonæ ac Lauricio tradiderunt. Ab his ille in exilium missus est. Ea re commoti Episcopi qui Annianum ordinaverant, contestatorios libellos apud Leonam ac

Ἐπιτὴν κείνην τὰ κτλ Κύριλλον τὸν Ἐπίσκοπον Ἱεροσολύμων ἰσέον γὰρ ὅτι Κύριλλος ἤδη πρῶ-
 τερον καθήρητο. Ἐδὲ τὴν μὴν, ἐκ ἔχου φρά-
 σαι καθήρητο, ὅτι πολλάκις ἐπὶ τὸ κείνη-
 ναι καλέσθητο, ἐφεξῆς δὲ οὐκ ἐπιβλήτων διέφυ-
 γε, τὰς καθήροιας εὐλαβέμενος· καθαιρε-
 θεὶς δ' ἐν ὁμοίᾳ ἐκκλησίᾳ βιβλίον τοῖς καθε-
 λῆσι διαπεψάμενος, μείζον ἐπεκαλέσατο
 δικαστήριον ἐπὶ τῇ ἐκκλησίᾳ ἡ βασιλεὺς κων-
 σταντῖνος ἐγγεῖνοι σύμφητος τέτο μὴν ἐν, μί-
 νος κ' πρώτος πρὸς τὸ σὺνήθεσ τῶ ἐκκλησια-
 στικῶ κανόνι κύριλλος ἐποίησεν, ἐκκλησίᾳ
 ἐν δημοσίᾳ δικαστήριῳ χερσάμενος τότε ἔδει
 τῇ σελδουκίᾳ παρῆν κριθήσόμενος κ' διατῆ-
 οὶ ἐπίσκοποι τὸς πρὸ ἀκάκιον ἐκάλεν, ἐν
 μικρῶ ἐμπεροθεν ἐμνημονεύσαμεν, ὅπως αὐ-
 πρὶ τῶν καθήροιαμένων διαγόντες κοινῶ
 ἔξενέγκωσι ψήφον ἐκάλεν γὰρ δὴ καὶ πρὸς
 ἄλλοις τῶν καθήροιαμένων, οὖ τοῖς πρὸ ἀκά-
 κιον προσηφύρασιν ἐπεὶ ἐν πολλάκις κα-
 λέσθητο ἐκ ἀπήνησαν, καθήρον αὐτὸν τὸ
 ἀκάκιον, γεώργιον ἀλεξανδρείας, ἔρσάκιον
 τύρῃ, θεόδωρον χαριετᾶτων τῆς φρυγίας
 θεοδόσον φιλαδελφίας τῆς ἐνλυδίας· εὐσε-
 βιον μιτυλήνης τῆς νήσου, λεόντιον τριπόλεως
 τῆς λυδίας, καὶ εὐδόξιον τὸν πρῶτον ἐν
 γερμανικίᾳ, μελατάδα τὸν ἀνιοχίᾳ τῆ
 ἐνσυρία τῶ ἐπίσκοπῶ ὑποδωτᾶ· κα-
 θεῖλον ἢ καὶ πατροφίλον, ὅτι αὐτὸς ἐπὶ
 δωροθέῳ πρῶτον καθήροια ἐμνήσθητο
 κληθεὶς ἐχ' ὑπήκουσε· τέττες μὴν ἐν κα-
 θεῖλον· ἀκουωνήτας δὲ πεποιήκασιν ἀν-
 ελιον, εὐσεβιον, ἀβγαρον, βασιλικόν, φι-
 βον, φιδήλιον, εὐτύχιον, μάγρον καὶ εὐστα-
 θιον. οὐσίσαντες ἔτω μὴν αὐτῶ, ἕως αὐ-
 ἰδοπολογησάμενοι τὰς καθήροιας ἀποδύ-
 σωνται τὰτα πρὸς ἄλλοις, διὰ γραμ-
 μάτων τὲ τὰ πρὸ τῶ καθαιρεθέντων τῶ
 ἐκείνων παροικίᾳς γνωρίσαντες, καθιστῶ
 εἰς τὸν τόπον, εὐδόξιος τῆς ἀνιοχίᾳς ἐπίσκο-
 πον, ἀνιανὸν τῆνομα· ὃν συλλαβόντες οὖ πρὸ
 ἀκάκιον, λεωνᾶ καὶ λαυρεκίῳ παρέδωσαν·
 οὖ δὲ, αὐτὸν ἔξορισον πεποιήκασιν τέτο
 γρομένους, οὖ ἐπίσκοποι οὖ πρὸ βεβλημέ-
 νοι τὸν ἀνιανὸν, διὰ μαρτυρίας ἐχέων
 κτλ τῶ πρὸ ἀκάκιον πρὸς τὸν λεωνᾶ καὶ
 λαυρεκίῳ

λαυρίκιον, δι' ὧν ἀδικεῖσθαι τῆς συνόδου τῶν κλεισίων ἐμύλων· ὡς δὲ ἐδὲν πλέον ἠνύετο, ἔπι τὴν κωνσταντινέπολιν ὄρμησαν, ἔπι τὸ διδάξαι τὸν βασιλέα τὰ κειβέντα αὐτοῖς·

A Lauricium adversus Acacianos deposuerunt, quibus denuntiabant violatum esse iudicium synodi. Porro cum nihil amplius perficeretur, Constantinopolim profecti sunt, ut Imperatorem de iis quæ decreverant certiore facerent.

Κεφ. μα'.

Ὁ βασιλεὺς ἐπαυλίζοντος ἐκ τῆς περιουσίας μισθῶν, οἱ ἀκακίον ἐν τῇ κωνσταντινέπολει συναχθέντες, τῶν ἐν κλεισίων πύσιν ἐκίρωσαν, προσδόντες αὐτῇ πινά·

CAPUT XLI.

Quomodo Acaciani, Imperatore ab Occidentis partibus reverso, Constantinopoli congregati, Ariminensem fidem nonnullis et ad-ditis confirmarunt.

ΚΑΙ γὰρ παρὴν λατὸ τῶν ἐπαυλίων μερῶν **B** ἀναστρέψας ὁ βασιλεὺς· καὶ τότε τὸν ἐπαρχον τῆς κωνσταντινέπολεως καλέσῃσεν, ὄνομα, τὴν ἀνθυπάτων παύσας δρχὴν φθάσαντες δὲ οἱ ἀκακίον, παρδιδάλλασιν αὐτὰς βασιλεῖ, διδάξαντες μὴ δέχεσθαι τὴν ἴσ' αὐτῶν ἐκτεθεῖσαν πύσιν διόπερ ἀγανακτῆσας ὁ βασιλεὺς, ἐπενόησε διασείρειν αὐτὰς, νόμῳ κελεύσας, τὰς ἴσ' κεμδύας αὐτῶν δημοσίοις λειτουργήμασι, τῇ ἰδία τύχῃ ἀποδίδουσ· καὶ γήσαν πνὲς **C** δὲ αὐτῶν λειτουργίας ἴσ' κειβέντοι, οἱ μὴ βυλθλήριων· οἱ δὲ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τάξεων τέτων δὴ ἔτως ταρραπομδύων, οἱ ἀκακίον ἐπιμέναντες τῇ κωνσταντινέπολει, σινέδριον ἔτερον πεποιήκασιν, τὰς βιθυνίας ἐπισκόπους μετὰ πεμδύμοις γρόμενοι ἐν οἱ πάντες τὸν λριθμόν πενήκοντα, οἷς κατηριθμητο μάρις ὁ καλκηδόνος, βεβαμδύσιν τῶν ἐν δριμύνῳ μὲν τῆς ἴσ' αὐατίας ἀναγνωδύσαν πύσιν· ἢν ἀκακίον ἢν ἀν ἐντασθα **D** ἀκακίον, εἰ μὴ ἐν αὐτῇ ἀκακίον ἐκασιν· ἐπειδὴ ὅ πινά αὐτῇ ἀκακίον ἐκασιν· ἀναγκαῖον καὶ αὐτῶν ἐντασθα ἀκακίον· ἔστι ὅ ἐν τοῖς ῥήμασι τέτοις· Πισυνόμδον εἰς ἓνα μόνον Θεόν, πατέρα παντοκράτορα, ἔξ ἑ τὰ πάντα· καὶ εἰς τὸν μονογενῆ υἱὸν ἔξ Θεοῦ, πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἔξ Θεοῦ πάσης δρχῆς γνηθέντα ἐκ Θεοῦ· δι' ἑ τὰ πάντα ἐγμέντο, τὰ ὄρατα ἔξ τὰ ἀόρατα· γνηθέντα ὅ μονογενῆ, μόνον ἐν μόνῳ τῷ πατρὶ, Θεὸν ἐκ Θεοῦ, ὁμοιον τῷ γνηθέντι αὐτὸν πατρὶ καὶ τὰς γραφάς· ἔξ τὴν γνησιν ἐδύς γνωσκει, εἰ μὴ μόνος ὁ γνησας αὐτὸν πατὴρ· τέτον οἶδα μὲν μονογενῆ ἔξ Θεοῦ υἱὸν, πέμποντος ἔξ πατρὸς

E Tenim Imperator ab Occidentis partibus reversus, in ea urbe commorabatur: quo etiam tempore Praefectum urbis Constantinopolitanæ primum constituit Honoratum, extincto Proconsulatus officio. Verum Acaciani cum illos pravenissent, calumniati sunt apud principem, docentes non admitti ab illis fidem quam ipsi exposuissent. Quamobrem indignatus Imperator, eos dispergere constituit, lege lata præcipiens, ut quicumque inter illos publicis functionibus erant obnoxii, ad pristinam conditionem redigerentur. Nam ex illis alii Municipalem ordinem, alii diversorum in provinciis officiorum functionibus erant adstricti. His ita perturbatis, Acaciani Constantinopoli diutius immorantes, aliud Concilium coegerunt, accessit Episcopis Bithynia. Congregati igitur Antistites numero quinquaginta, inter quos erat Maris Episcopus Chalcedonis, fidei formulam Arimini perlectam, cui præfixi erant Consules, confirmarunt. Quam quidem hoc loco inferere supervacuum esset, si nihil de suo illi adiecissent. Sed quoniam nonnulla ei verba attexerunt, necessarium omnino est, ut hic denuo adscribatur. Est autem huiusmodi.

Credimus in unum Deum Patrem omnipotentem, ex quo sunt omnia: & in unicum filium Dei, ante omnia sæcula & ante omne principium, genitum ex Deo, per quem omnia facta sunt, tam visibilia, quam invisibilia: eumque solum unigenitum ex patre natum esse, solum ex solo, Deum ex Deo: similem ei qui ipsum genuit patri secundum Scripturas: cujus generationem nemo novit, nisi solus qui illum genuit pater. Hunc unigenitum filium Dei scimus à patre missum

